

Finansministeren (Philip): Det ærede medlem har ret i, at det er værdien i handel og vandel, hvorved jo skal forstås handelsværdien, der er afgørende for vurderingerne. Derimod er jeg ikke tilbøjelig til at give det ærede medlem ret i de mange overvejelser over, hvordan statens forskellige indgreb har virket prisfordyrende på fast ejendom. Ganske særligt har det ærede medlem nævnt som eksempel diskussionen omkring kapitalvindingsskatten, der jo sikkert bevirkede et vist ekstra udbud af fast ejendom; men et forøget udbud vil jo tværtimod virke i retning af en nedsættelse af priserne.

Det af det ærede medlem rejste spørgsmål er ikke noget nyt spørgsmål. Allerede i rigsdagssamlingen 1949-50 blev der af daværende folketingsmand Hans Conrad Koefoed og det ærede medlem hr. Thestrup m. fl. her i tinget fremsat forslag om, at ejendomsskyldloven af 1922 skulle ændres, således at vurderingsnormen i stedet for værdien i handel og vandel skulle være brugsværdi og afkastningsevne. Ved lovforslagets første behandling blev der taget afstand fra dette såvel af finansministeren som af ordførerne for socialdemokratiet, det radikale venstre og retsforbundet. Lovforslaget gik til udvalgsbehandling, men nåede ikke at komme til anden behandling inden samlingens slutning. Sådan som det også blev anført ved behandlingen af dette lovforslag, vil jeg mene, at det er en ret uløselig opgave at vurdere på grundlag af brugsværdi og afkastningsevne, og at det vil føre til mange vilkårligheder. En vurdering på grundlag af ejendommens brugsværdi og afkastningsevne vil give langt mere svingende værdier end en vurdering på grundlag af handelsværdien, hvor det afgørende er den fornuftige købers skøn, ikke alene over ejendommens øjeblikkelige brugsværdi og afkastningsevne, men også over den fremtidige brugsværdi og afkastningsevne.

Motiveringen for dette spørgsmål er jo nok, som det også fremgik af det ærede medlems indlæg, ønsket om, at den stig-

ning i ejendomspriserne, der nu konstateres ved den almindelige vurdering, ikke i for høj grad skal gå ud over de ejendomsbesiddere, der ikke har til hensigt at sælge deres ejendomme og således ikke kan få del i de konstaterede stigninger. Det må imidlertid her erindres, at bygningsskatten til staten og til Københavns og Frederiksberg kommuner samt til købstadkommunerne er fikseret, således at en stigning i ansættelserne her ikke medfører nogen stigning i de beløb, der skal betales i bygningskat, samt at det jo i det hele for den kommunale ejendomsbeskatning gælder, at forhøjede ansættelser ikke automatisk betyder forhøjet beskatning.

Jeg kan også nævne, at der i den gældende lov er visse fritagelsesregler, der har til formål i et vist omfang at sikre, at grundstigningsbyrden for en- og tofamiliehuse ikke stiger, så længe ejeren ikke afhænder ejendommen. Selvfølgelig vil de forhøjede ejendomsværdier kunne få formueskattemæssige konsekvenser for ejerne; men er der egentlig noget ejendommeligt i, at en ejer af fast ejendom skal betale formueskat på grundlag af ejendommens realisationsværdi på samme måde, som tilfældet er for andre formuegoder?

I øvrigt er det vel sandsynligt, at der inden så forfærdelig lang tid vil komme forslag frem om en ændring af undergrænsen for formuebeskatningen, således at også dette problem bliver løst. Jeg må derfor i det store og hele besvare det ærede medlems spørgsmål benægtende.

Gottschalk-Hansen: Jeg føler trang til at takke den højtærede minister for det klare og utvetydige svar, jeg fik. Det var jo ikke imødekommende, men nu er det konstateret, at den højtærede minister ikke vil gøre noget som helst for at råde bod på den uret, som det efter min og manges mening er at fastsætte værdien ene og alene efter handelsværdien. Det er ikke og kan aldrig nogen sinde blive et objektivi- kriterium. En handelsværdi er jo da afhængig